

Arrest

nr. 252 101 van 1 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat

E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren in Cantón la Presa in het departement Usulután. U woonde heel uw leven in Soyapango, San Salvador. U bent gehuwd (...) (X), die zich samen met u en haar jongste zoon, (...) (X), in België bevindt. Jullie hebben geen kinderen samen Maar (...) woonde bij jullie. Eerder was u ook reeds gehuwd met (...) met wie

u drie kinderen heeft. Zowel uw ex-vrouw als uw kinderen bevinden zich nog in El Salvador. U ging naar school tot de achtste graad en had sinds 2000 uw eigen zaak waarbij u allerlei klusjes deed voor de mensen uit uw buurt. Zo deed u zaken in de bouw zoals vloeren leggen, elektriciteit en daken.

In september 2018 werd u benaderd door enkele leden van de bende MS13. Ze wilden dat u sloten zou vervangen van huizen die ze van hun bewoners hadden ingepalmd. Eerder was er een andere man die dit voor hen deed, maar die had in augustus 2018 het land verlaten. U weigerde met hen samen te werken en daaropvolgend benaderden ze u ongeveer twee keer per maand tot in december 2018.

In november 2018 kwamen de bendeleden om twaalf uur 's nachts langs bij het huis van de oudste zoon van uw echtgenote, waar u toen verbleef. Gezien het uur dacht u dat ze er waren om u te vermoorden. De bendeleden vroegen echter enkel opnieuw om hen te helpen om een slot te vervangen en u weigerde dit opnieuw door te stellen dat u uw werktuigen niet had.

Op één januari 2019 begonnen de bendeleden u omwille van uw aanhoudende weigering hen te helpen, een maandelijks som geld, renta, te vragen. U moest hen vanaf dan elke maand 50 dollar betalen, wat u ook gedurende drie maand deed. Na drie maand kon u dit bedrag echter niet meer betalen doordat u minder inkomsten van uw werk had.

Vanaf 30 april 2019 begonnen de bendeleden uw stiefzoon, (...), te benaderen in een poging hem te rekruteren omdat u de renta niet meer kon betalen. De bendeleden kwamen langs bij hem op school en probeerden hem zo bij de bende te krijgen. Hierop besloten u en uw echtgenote na de verkoop, op 26 juni 2019, van jullie huis onder te duiken bij de oudste zoon van uw echtgenote. U verbleef hier van 26 juni 2019 tot aan uw vertrek uit El Salvador op 6 augustus 2019.

Toen u bij uw stiefzoon woonde, was u tevens getuige van een incident waarbij bendeleden een man met een baseballknuppel in elkaar sloegen. U vreest dat dit ook voor u represailles zou kunnen inhouden aangezien de leuze van de bendes horen, zien en zwijgen is.

Ten slotte kende uw dochter ook problemen in El Salvador. Haar echtgenoot werd vermoord in 2014 en de ouders, leden van bende 18, zaten daardoor in de gevangenis. Als gevolg daarvan werd ze bedreigd door de bendeleden en zeiden ze dat haar familie ging boeten voor het feit dat die bendeleden gevangen zaten.

U verliet El Salvador samen met uw echtgenote en uw stiefzoon, (...), op 6 augustus 2019 en kwam de volgende dag aan in België. Op 13 augustus 2019 dienden jullie een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u voor uw leven en dat van uw familie.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Salvadoraans paspoort; het Salvadoraanse paspoort van uw echtgenote; het Salvadoraans paspoort van uw stiefzoon; uw Salvadoraanse identiteitskaart; de Salvadoraanse identiteitskaart van uw echtgenote; de geboorteakte van uw stiefzoon; uw huwelijksakte; uw geboorteakte; documenten omtrent de ouderlijke toestemming betreffende uw stiefzoon; een schoolrapport van uw stiefzoon; documenten van de verkoop van uw huis; de overlijdensakte van de echtgenoot van uw dochter; documenten in verband met de problemen die uw dochter in El Salvador had.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale,

economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

U verklaarde El Salvador te hebben verlaten omdat de bendeleden van MS13 hulp van u vroegen om sloten te vervangen op huizen, toen u dat na lang vragen niet wilde doen eisten ze renta en omdat u die niet meer betaalde wilden ze uw stiefzoon rekruteren. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

Vooreerst komt uw verhaal onwaarschijnlijk over. U stelt dat de MS13 regelmatig mensen uit de wijk zette die in huizen van de sociale verhuurmaatschappij woonden en dat zij deze huizen dan zelf verhuurden. Zij incasseerden op die wijze huur tot de sociale verhuurmaatschappij de nieuwe huurders door de politie liet uitzetten om de woningen opnieuw op reguliere wijze te kunnen verhuren (CGVS, p. 18). Zonder daarom te betwisten dat bendes zich aan zulke praktijken schuldig maken komt het echter weinig aannemelijk over dat zij in al deze gevallen de sloten zouden (moeten) laten veranderen. Als u gevraagd wordt waarom de sloten telkens moeten vervangen worden, terwijl de bende toch ook gewoon de sleutel kan in beslag nemen van de mensen die ze uitzetten, antwoordt u dat het slot wel moet veranderd worden, gezien er mogelijk nog mensen zouden kunnen rondlopen met een sleutel van het oude slot (ibid.). Waar dit zeker een goede praktijk is bij de legale verhuur van woningen komt het echter veel minder aannemelijk over dat hiermee in de criminele praktijken van de bende zou worden rekening gehouden. De personen die de woning met een oude sleutel zouden betreden zouden zich trouwens blootstellen aan represailles van de bende. Ook kan men zich ernstig afvragen in welke mate mensen die van de bendeleden huren zulke eisen zouden stellen aan de verhuurders, eerder dan zelf te zorgen voor een nieuw slot indien zij dat zouden willen.

Overigens is het onduidelijk waarom het voor u een probleem zou vormen om, indien dit u als vakman wordt gevraagd, een slot te gaan vervangen in een huis. U stelt echter dat dit een misdaad is (CGVS, p. 11). Ook uw voorganger in de wijk zou daar zijn gevlucht om niet langer sloten te moeten vervangen voor MS13 (CGVS, p. 12-13). Men kan zich echter moeilijk voorstellen dat een slotenmaker telkens de criminele achtergrond of de eigendomsdocumenten van zijn klanten zou controleren als er hem wordt gevraagd een slot te vervangen. Dit is des te meer zo daar men gezien de hoge criminaliteit in El Salvador mag verwachten dat slotenmakers er veelgevraagd zijn. U haalde ook aan dat uw broer, Guillermo Antonio, die zeven jaar geleden in de gevangenis zou zijn gestorven, ook gearresteerd was door de politie toen hij voor MS13 een slot aan het vervangen was. De bendeleden zelf zouden ontsnapt zijn (CGVS, p. 7). Bij ontstentenis van enig stavingsstuk volstaat deze verklaring echter niet om te bewijzen dat uw broer enkel werd gearresteerd omwille van het vervangen van een slot. Bovendien is het bijzonder frappant dat uw broer die in 2013

overleed in de gevangenis zou hebben gezeten omwille van dezelfde redenen als waar u nu voor vlucht.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van de door aangehaalde feiten ook aangetast door de talrijke tegenstrijdigheden in jullie verklaringen.

Zo legt u vreemde en tegenstrijdige verklaringen af over de man die de MS13 hielp met het vervangen van de sloten voordat ze daarvoor bij u kwamen aankloppen. Zo stelt u eerst dat die man in dezelfde zaken werkte als u (CGVS, p.12) om vervolgens te stellen dat u niet weet wat zijn beroep was (CGVS, p.13). In dit verband verklaarde u ook tijdens uw interview bij DVZ dat die man dezelfde job als u uitoefende (vragenlijst CGVS bij DVZ dd.22.10.2019, vraag 5). Bovendien verklaart u die man niet persoonlijk te kennen (CGVS, p.12), maar waren jullie wel een keertje over het werk aan het praten en toen vertelde hij u ook dat hij af en toe sloten verving voor bende MS en dat hij dat niet meer wou doen en overwoog om te vluchten (CGVS, p.12-13). Het is bijzonder onaannemelijk dat u slechts éénmalig met die man zou praten (CGVS, p.13), maar dat hij u dan wel direct over zijn samenwerking met de bendes zou vertellen en over zijn intentie om te vluchten. Zeker gezien u zelf stelt dat er over dit onderwerp in El Salvador niet open gepraat wordt (CGVS, p.14). Hiermee geconfronteerd stelt u dat dit waarschijnlijk was doordat hij bang was (ibid.). Het is echter vreemd dat die man erg bang is en dan zo'n groot risico zou nemen door dat aan iemand te vertellen die hij niet kent of nog nooit eerder gesproken heeft. Bijgevolg kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht. Bovendien legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de tijdsperiode wanneer die man de klusjes voor de bende deed. Zo stelt u eerst dat hij u er in 2017 over vertelde en dat hij die klusjes voor de bendes ook in 2017 deed en dat u hem voor het laatst zag in augustus 2017 (CGVS, p.13-14). Vervolgens verklaart u dan weer dat u die man voor het laatst zag in augustus 2018 en dat u zich vergist had (GVS, p.14). Het is echter frappant dat u zich tot drie keer toe zou vergissen van jaar. Deze verklaringen ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder. U legt ook tegenstrijdige verklaringen af over de vraag of die man die de klusjes eerder deed vertrokken is dan wel of de bende hem iets heeft aangedaan. Zo stelt u eerst dat u niet weet of die man vertrok (CGVS, p.11) dan wel of de bendeleden hem iets aandeden (CGVS, p.11 en p.14) om vervolgens te stellen dat de bendeleden die u benaderden zeiden dat de persoon die de klusjes die ze van u verwachtten eerder deed vertrokken was (CGVS, p.15). Ook verklaarde u tijdens uw interview bij DVZ dat die man was weggevlucht voor de bende (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5).

Vervolgens legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over het incident waarbij de bendeleden u om twaalf uur 's nachts benaderden. Zo stelt u dat deze gebeurtenis zich voordeed in november 2018 en dat u toen reeds verbleef in het huis van uw stiefzoon (CGVS, p.16). U verbleef echter pas in de maand juli, na de verkoop van uw huis op 26 juni 2019, in het huis van uw stiefzoon (ibid.). Hiermee geconfronteerd stelt u enkel vaagweg dat er iets fout moet zijn, want dat het toen in het huis van uw stiefzoon was en niet in het huis dat u verkocht (CGVS, p.17). Uw echtgenote verklaart dan weer dat de bendeleden om twaalf uur 's nachts kwamen naar het huis dat uw eigendom was (CGVS 1921317B, p.11). Tevens blijkt het onmogelijk uit uw verklaringen dat ze u dan in juli zouden hebben gevraagd een klusje voor hen te doen gezien de bendeleden u slechts van september 2018 tot december 2018 benaderden om de sloten te vervangen (CGVS, p.15).

Ook legt u wederom tegenstrijdige verklaringen af in verband met de frequentie waarmee de bendeleden uw hulp vroegen. Zo stelt u eerst dat ze misschien zo'n tweemaal per maand bij u langskwamen (CGVS, p.15) om vervolgens te stellen dat de bendeleden u op twee gelegenheden kwamen zoeken (CGVS, p.18). Ook dient te worden opgemerkt dat u in juli, toen u bij uw stiefzoon verbleef, reeds vier maand de renta die ze u vroegen doordat u geen klusjes wou doen niet had betaald (ibid.). Het is vreemd dat ze u dan plots 's nachts opnieuw zouden benaderen voor de klusjes, wanneer u dit sinds januari 2019 niet meer moest doen en ze andere manieren zochten om u te doen meewerken met hen, waaronder de betaling van renta (CGVS, p.20). Opnieuw wordt geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Ook stelt u dat u toen de bendeleden 's nachts langskwamen reeds bezig waren met de verkoop van het huis (CGVS, p.16). Nochtans besloot u pas in juli om te vluchten en werd uw huis pas eind juni verkocht (CGVS, p.10).

Gezien het dus niet geloofwaardig wordt geacht dat u benaderd werd door de bendes om klusjes voor hen te doen, kan ook geen geloof worden gehecht aan de incidenten die eruit zouden gevolgd zijn, zijnde de vraag voor renta en de poging tot rekrutering van uw stiefzoon. Bovendien zijn uw verklaringen betreffende deze incidenten evenmin overtuigend.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat uw aanhoudende weigering klusjes te doen voor de MS13 nooit tot represailles leidde. Bijgevolg is het dan ook vreemd dat u wel bleef weigeren klusjes te doen, maar dat u dan wel onmiddellijk renta zou hebben betaald aan de bende wanneer ze dit vroegen (CGVS, p.19). Gevraagd waarom u bleef weigeren bij de klusjes, maar niet bij de betaling van renta antwoordt u ontwijkend. Zo begint u eerst te vertellen waarom u de renta in april niet meer kon betalen (CGVS, p.18-19) en vervolgens dient de vraag nog tweemaal gesteld te worden voordat er een antwoord van u volgt (CGVS, p.19). Uiteindelijk antwoordt u dat ze agressiever werden en dat ze u wilden vermoorden (ibid.). Echter blijkt uit uw verklaringen dat dit enkel een vermoeden van u was en dat ze u nooit rechtstreeks met de dood hebben bedreigd (ibid.). Bovendien, toen u niet meer kon betalen, werd u niet vermoord, maar stelt u dat ze uw stiefzoon in de plaats probeerden te rekruteren (CGVS, p.23). Uw echtgenote verklaart dan weer dat u de renta betaalde omdat ze u anders zouden vermoorden, want mensen kunnen geen neen zeggen tegen de bende (CGVS 1921317B, p.13). Dit is vreemd gezien u wel maandenlang neen zei tegen het helpen van de bende.

Voorts stelt u dat u de renta drie maanden kon betalen (januari, februari en maart), maar dat het daarna niet meer lukte doordat u minder inkomen had, aangezien er meer concurrentie was in uw zone (CGVS, p.19 en p.21). Vervolgens stelt u dan echter weer dat die concurrentie er reeds sinds begin 2018 was en dat u toen niet meer evenveel verdiende (CGVS, p.21), dus reeds een jaar voordat u de renta moest betalen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid legt u opnieuw erg vage en onaannemelijke verklaringen af. Zo stelt u dat er zich enkel familie van de bendeleden kwamen vestigen die dan uw werk afnamen (CGVS, p.21-22). Het is dan echter bijzonder onaannemelijk dat uw echtgenote stelt dat de bendeleden u kozen voor de klusjes omdat ze u het best kenden (CGVS 1921317B, p.12). Er kan redelijkerwijs worden aangenomen dat ze hun familieleden eerder zouden betrekken bij hun illegale praktijken dan een willekeurige buitenstaander. Bovendien stelt u dat ze het nadien, toen ze u niet meer bij u aandrongen hen te helpen, waarschijnlijk aan hun familieleden hadden gevraagd (ibid.). Het is echter niet erg waarschijnlijk dat ze dit dan niet reeds van in het begin aan hun familieleden zouden vragen.

Ook haalt u meermaals aan dat u de renta niet meer kon betalen omdat u niet naar andere zones kon om te werken gezien er een andere bende de macht had en die zouden u dan vermoorden (CGVS, p.11 en p.19). Echter, stelt u vervolgens dat u dit reeds drie jaar niet meer kon doordat de bendeleden eerst een pact hadden, maar sinds die was opgezegd kon u zich niet meer naar andere zones verplaatsen zonder vermoord te worden (CGVS, p.19-20). Het is echter vreemd dat u de renta plots niet meer zou kunnen betalen door iets dat reeds van drie jaar geleden dateert.

Ook, gevraagd of u geen geld kon lenen om de renta te betalen, stelt u dat u de enige was die werkte en dat uw stiefdochter (...) (CGVS 18/22724B; DVZ 8.751.934), die zich tevens in België bevindt, ook niet werkte (CGVS, p.22). Nochtans stelt uw partner dat ze El Salvador ontvluchtte omdat ze renta moest betalen voor haar beautysalon dat ze bezat (CGVS 1921317B, p.8 en CGVS 1822724B, p.4 en p.9). Deze tegenstrijdige verklaringen tasten nogmaals uw algehele geloofwaardigheid aan.

Omwille van de bovenstaande redenen kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met MS13 inzake hun vraag om voor hen sloten te vervangen en vervolgens renta te betalen. Daardoor kan er evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde poging, om dat u de renta niet meer kon betalen, tot rekrutering van uw stiefzoon.

Bovendien komt de hulpeloze reactie van MS13 hier alweer ongeloofwaardig over. Nadat de bende u van september tot december tevergeefs met bedreigingen zou proberen overtuigen hebben om toch maar sloten voor hen te vervangen vroegen ze u om dan maar renta te betalen, maar als u na drie maanden stopte met betalen zagen ze geen andere keuze dan dit te aanvaarden en in ruil te gaan proberen uw stiefzoon te rekruteren (CGVS, p.23; CGVS 1921317B, p.15). Dit terwijl zowel u als uw echtgenote stellen dat men vermoord wordt bij het niet betalen van de renta (CGVS, p.22 en CGVS 1921317B, p.13). Bij de rekruteringspogingen van uw zoon vingen ze alweer bot. Eind april en in de maand mei benaderden ze hem telkens weer opnieuw tevergeefs met de vraag om tot de bende toe te treden (CGVS 1921317B, p.14-15). Op 30 mei werd dit echter opgemerkt door zijn moeder en zagen ze zich verplicht om af te druipen (CGVS, p. 23; CGVS 1921317B, p.10). Omdat jullie dachten dat de bende uw zoon zou doden beslisten jullie dan om te verhuizen (CGVS, p. 12). Jullie verhuisden echter naar uw schoonbroer in de aangrenzende colonia Guayacan, waar MS13

eveneens controle heeft, waar u uw werkplaats had, en waar uw stiefzoon nog steeds naar dezelfde school bleef gaan tot aan jullie vertrek uit het land (CGVS, p. 16; CGVS 1921317B, p.3-4, 14, 15). Het komt niet geloofwaardig over dat MS13 zich telkens opnieuw met een kluitje in het riet zou laten sturen indien zij jullie werkelijk viseerden. Indien de bende uw zoon zou willen rekruteren is het verder weinig aannemelijk dat jullie dan toch nog gewoon zo lang in uw eigen woning zouden blijven wonen en dan zouden verhuizen naar een plaats en op een wijze die geen enkele extra bescherming bood (CGVS, p.16). Dit gedrag stemt dan niet overeen met iemand die een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade heeft.

Gezien aan de hierboven besproken vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, vormen deze geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Wat betreft de vrees die u aanhaalt omwille van uw dochter die met de dood werd bedreigd door bende 18 Sureños (CGVS, p.12) maakt u niet aannemelijk dat u in dat verband een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade loopt. U stelt dat haar man in 2014 werd vermoord en dat de bendeleden die daaraan schuldig waren veroordeeld werden. Daardoor werd zij met de dood bedreigd (CGVS, p. 2). In 2019 zou uw dochter u hebben gezegd dat jullie beter het land zouden verlaten omdat de bende ook gezegd had dat ze met jullie ging afrekenen (CGVS, p. 12, 24). Er dient echter te worden opgemerkt dat uw dochter zelf zich nog steeds in El Salvador bevindt omdat er geen geld voor haar reis zou zijn geweest (CGVS, p.2). De geloofwaardigheid van het bestaan van deze vrees of dit risico in uwen hoofde wordt ook sterk ondermijnd door de vaststelling dat u stelt vergeten te zijn hier iets over te zeggen bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ (CGVS, p. 2). Indien jullie werkelijk voor jullie leven zouden vrezen in verband met de zaak van uw dochter mag worden verwacht dat jullie dit zouden hebben vermeld bij de DVZ. Gevraagd wanneer exact de bedreigingen aan jullie adres zouden zijn geuit moet u het antwoord schuldig blijven en kan u enkel stellen dat uw dochter dat weet (CGVS, p. 24).

Indien er werkelijk bedreigingen aan uw adres zouden zijn geuit mag er worden verwacht dat u al het mogelijke zou hebben gedaan om dit te kunnen concretiseren, op zijn minst dat u de concrete toedracht van de feiten zou kennen. De documenten die u voorlegt betreffende de problemen die uw dochter had in El Salvador kunnen deze vaststellingen niet wijzigen, gezien er geen persoonlijke vrees of risico aan kan worden gekoppeld. Bovendien is het vreemd dat op de overlijdensakte, waarvan u stelt dat deze van de echtgenoot van uw dochter is, staat dat hij alleenstaande is en dat er zelfs geen samenwonende vermeld is (Stuk 12, vertaling). Dit document kan bijgevolg evenmin een gegronde vrees in uwen hoofde bevestigen.

Aangaande het incident waar u getuige van was waarbij de bendeleden een man sloegen met een baseballknuppel, dient te worden opgemerkt dat u geen bedreigingen heeft ontvangen van de bende in dit verband (CGVS, p.23). Ook hebben ze u niet benaderd omdat u getuige was van het incident (ibid.). Bijgevolg kan er geen gegronde vrees of risico op ernstige schade in uwen hoofde uit dit incident worden afgeleid.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituation_securitaire_20190715.p_d_f) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de

vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. De paspoorten die u neerlegt, net als de identiteitskaarten en de geboorteaktes, staven enkel de Salvadoraanse nationaliteit van u, uw partner en uw stiefzoon. Uw huwelijksakte stelt enkel dat u inderdaad gehuwd bent met uw echtgenote. De documenten van de verkoop van huis tonen enkel aan dat u uw huis verkocht, wat in deze beslissing niet ter discussie staat. De documenten omtrent de ouderlijke toestemming van uw stiefzoon tonen enkel aan dat hij El Salvador mocht verlaten. Zijn schoolrapport bevestigt ook enkel waar hij naar school ging, maar staft op geen enkele manier uw nood aan internationale bescherming.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 21.02.2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 02.03.2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren in Coatepeque in het departement Santa Anna. U bent gehuwd met (...) (CGVS, 19/21317; DVZ, 8.893.140). Jullie hebben geen kinderen samen. Eerder was u ook reeds gehuwd met (...) met wie u twee kinderen heeft. Daarnaast heeft u nog een zoon van een andere man die de achternaam van uw eerste echtgenoot draagt. U ging naar school tot de derde graad en werkte nooit.

Uw man werd door de bende MS (Mara Salvatrucha; MS13) benaderd om sloten voor hen te vervangen. Uw man weigerde dit echter halsstarrig, waardoor de bendeleden op een bepaald moment om twaalf uur 's nachts naar jullie toekwamen. Uw man zei dat hij geen materiaal in huis had om hen te helpen waarna de bendeleden weggingen.

Doordat de bendeleden de voortdurende weigering van uw echtgenoot beu waren, legden ze hem renta op. Hij betaalde dit bedrag slechts drie keer want hij had niet voldoende geld om dit te blijven betalen.

Daarom begonnen de bendeleden uw zoon, (...) (DVZ 8.893.140), te benaderen en poogden ze hem te rekruteren. U zag dit ook één keer met uw eigen ogen gAebeuren toen u hem van school kwam ophalen. Jullie besloten vervolgens om te vluchten.

U verliet El Salvador samen met uw echtgenoot en uw zoon (...) op 6 augustus 2019 en kwam de volgende dag aan in België. Op 13 augustus 2019 dienden jullie een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u vermoord te worden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Salvadoraans paspoort; het Salvadoraanse paspoort van uw echtgenote; het Salvadoraans paspoort van uw stiefzoon; uw Salvadoraanse identiteitskaart; de Salvadoraanse identiteitskaart van uw echtgenote; de geboorteakte van uw stiefzoon; uw huwelijksakte; uw geboorteakte; documenten omtrent de ouderlijke toestemming betreffende uw stiefzoon; een schoolrapport van uw stiefzoon; documenten van de verkoop van uw huis; de overlijdensakte van de echtgenoot van uw partners dochter; documenten betreffende de problemen die de dochter van uw partner in El Salvador had.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw echtgenoot (...) (19/21317) baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

“Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

U verklaarde El Salvador te hebben verlaten omdat de bendeleden van MS13 hulp van u vroegen om sloten te vervangen op huizen, toen u dat na lang vragen niet wilde doen eisten ze renta en omdat u die niet meer betaalde wilden ze uw stiefzoon rekruteren. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

Vooreerst komt uw verhaal onwaarschijnlijk over. U stelt dat de MS13 regelmatig mensen uit de wijk zette die in huizen van de sociale verhuurmaatschappij woonden en dat zij deze huizen dan zelf verhuurden. Zij incasseerden op die wijze huur tot de sociale verhuurmaatschappij de nieuwe huurders door de politie liet uitzetten om de woningen opnieuw op reguliere wijze te kunnen verhuren (CGVS, p. 18). Zonder daarom te betwisten dat bendes zich aan zulke praktijken schuldig maken komt het echter weinig aannemelijk over dat zij in al deze gevallen de sloten zouden (moeten) laten veranderen. Als u gevraagd wordt waarom de sloten telkens moeten vervangen worden, terwijl de bende toch ook gewoon de sleutel kan in beslag nemen van de mensen die ze uitzetten, antwoordt u dat het slot wel moet veranderd worden, gezien er mogelijk nog mensen zouden kunnen rondlopen met een sleutel van het oude slot (ibid.). Waar dit zeker een goede praktijk is bij de legale verhuur van woningen komt het echter veel minder aannemelijk over dat hiermee in de criminele praktijken van de bende zou worden rekening gehouden. De personen die de woning met een oude sleutel zouden betreden zouden zich trouwens blootstellen aan represailles van de bende. Ook kan men zich ernstig afvragen in welke mate mensen die van de bendeleden huren zulke eisen zouden stellen aan de verhuurders, eerder dan zelf te zorgen voor een nieuw slot indien zij dat zouden willen.

Overigens is het onduidelijk waarom het voor u een probleem zou vormen om, indien dit u als vakman wordt gevraagd, een slot te gaan vervangen in een huis. U stelt echter dat dit een misdaad is (CGVS, p. 11). Ook uw voorganger in de wijk zou daar zijn gevlucht om niet langer sloten te moeten vervangen voor MS13 (CGVS, p. 12-13). Men kan zich echter moeilijk voorstellen dat een slotenmaker telkens de criminele achtergrond of de eigendomspapieren van zijn klanten zou controleren als er hem wordt gevraagd een slot te vervangen. Dit is des te meer zo daar men gezien de hoge criminaliteit in El Salvador mag verwachten dat slotenmakers er veelgevraagd zijn. U haalde ook aan dat uw broer, Guillermo Antonio, die zeven jaar geleden in de gevangenis zou zijn gestorven, ook gearresteerd was door de politie toen hij voor MS13 een slot aan het vervangen was. De bendeleden zelf zouden ontsnapt zijn (CGVS, p. 7). Bij ontstentenis van enig stavingsstuk volstaat deze verklaring echter niet om te bewijzen dat uw broer enkel werd gearresteerd omwille van het vervangen van een slot. Bovendien is het bijzonder frappant dat uw broer die in 2013 overleed in de gevangenis zou hebben gezeten omwille van dezelfde redenen als waar u nu voor vlucht.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van de door aangehaalde feiten ook aangetast door de talrijke tegenstrijdigheden in jullie verklaringen.

Zo legt u vreemde en tegenstrijdige verklaringen af over de man die de MS13 hielp met het vervangen van de sloten voordat ze daarvoor bij u kwamen aankloppen. Zo stelt u eerst dat die man in dezelfde zaken werkte als u (CGVS, p.12) om vervolgens te stellen dat u niet weet wat zijn beroep was (CGVS, p.13). In dit verband verklaarde u ook tijdens uw interview bij DVZ dat die man dezelfde job als u uitoefende (vragenlijst CGVS bij DVZ dd.22.10.2019, vraag 5). Bovendien verklaart u die man niet persoonlijk te kennen (CGVS, p.12), maar waren jullie wel een keertje over het werk aan het praten en toen vertelde hij u ook dat hij af en toe sloten verving voor bende MS en dat hij dat niet meer wou doen en overwoog om te vluchten (CGVS, p.12-13). Het is bijzonder onaannemelijk dat u slechts éénmalig met die man zou praten (CGVS, p.13), maar dat hij u dan wel direct over zijn samenwerking met de bendes zou vertellen en over zijn intentie om te vluchten. Zeker gezien u zelf stelt dat er over dit onderwerp in El Salvador niet open gepraat wordt (CGVS, p.14). Hiermee geconfronteerd stelt u dat dit waarschijnlijk was doordat hij bang was (ibid.). Het is echter vreemd dat die man erg bang is en dan zo'n groot risico zou nemen door dat aan iemand te vertellen die hij niet kent of nog nooit eerder gesproken heeft. Bijgevolg kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht. Bovendien legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de tijdsperiode wanneer die man de klusjes voor de bende deed. Zo stelt u eerst dat hij u er in 2017 over vertelde en dat hij die klusjes voor de bendes ook in 2017 deed en dat u hem voor het laatst zag in augustus 2017 (CGVS, p.13-14). Vervolgens verklaart u dan weer dat u die man voor het laatst zag in augustus 2018 en dat u zich vergist had (GVS, p.14). Het is echter frappant dat u zich tot drie keer toe zou vergissen van jaar. Deze verklaringen ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder. U legt ook tegenstrijdige verklaringen af over de vraag of die man die de klusjes eerder deed vertrokken is dan wel of de bende hem iets heeft aangedaan. Zo stelt u eerst dat u niet weet of die man vertrok (CGVS, p.11) dan wel of de bendeleden hem iets aandeden (CGVS, p.11 en p.14) om vervolgens te stellen dat de bendeleden die u benaderden zeiden

dat de persoon die de klusjes die ze van u verwachtten eerder deed vertrokken was (CGVS, p.15). Ook verklaarde u tijdens uw interview bij DVZ dat die man was weggevlucht voor de bende (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5).

Vervolgens legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over het incident waarbij de bendeleden u om twaalf uur 's nachts benaderden. Zo stelt u dat deze gebeurtenis zich voordeed in november 2018 en dat u toen reeds verbleef in het huis van uw stiefzoon (CGVS, p.16). U verbleef echter pas in de maand juli, na de verkoop van uw huis op 26 juni 2019, in het huis van uw stiefzoon (ibid.). Hiermee geconfronteerd stelt u enkel vaagweg dat er iets fout moet zijn, want dat het toen in het huis van uw stiefzoon was en niet in het huis dat u verkocht (CGVS, p.17). Uw echtgenote verklaart dan weer dat de bendeleden om twaalf uur 's nachts kwamen naar het huis dat uw eigendom was (CGVS 1921317B, p.11). Tevens blijkt het onmogelijk uit uw verklaringen dat ze u dan in juli zouden hebben gevraagd een klusje voor hen te doen gezien de bendeleden u slechts van september 2018 tot december 2018 benaderden om de sloten te vervangen (CGVS, p.15).

Ook legt u wederom tegenstrijdige verklaringen af in verband met de frequentie waarmee de bendeleden uw hulp vroegen. Zo stelt u eerst dat ze misschien zo'n tweemaal per maand bij u langskwamen (CGVS, p.15) om vervolgens te stellen dat de bendeleden u op twee gelegenheden kwamen zoeken (CGVS, p.18). Ook dient te worden opgemerkt dat u in juli, toen u bij uw stiefzoon verbleef, reeds vier maand de renta die ze u vroegen doordat u geen klusjes wou doen niet had betaald (ibid.). Het is vreemd dat ze u dan plots 's nachts opnieuw zouden benaderen voor de klusjes, wanneer u dit sinds januari 2019 niet meer moest doen en ze andere manieren zochten om u te doen meewerken met hen, waaronder de betaling van renta (CGVS, p.20). Opnieuw wordt geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Ook stelt u dat u toen de bendeleden 's nachts langskwamen reeds bezig waren met de verkoop van het huis (CGVS, p.16). Nochtans besloot u pas in juli om te vluchten en werd uw huis pas eind juni verkocht (CGVS, p.10).

Gezien het dus niet geloofwaardig wordt geacht dat u benaderd werd door de bendes om klusjes voor hen te doen, kan ook geen geloof worden gehecht aan de incidenten die eruit zouden gevolgd zijn, zijnde de vraag voor renta en de poging tot rekrutering van uw stiefzoon. Bovendien zijn uw verklaringen betreffende deze incidenten evenmin overtuigend.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat uw aanhoudende weigering klusjes te doen voor de MS13 nooit tot represailles leidde. Bijgevolg is het dan ook vreemd dat u wel bleef weigeren klusjes te doen, maar dat u dan wel onmiddellijk renta zou hebben betaald aan de bende wanneer ze dit vroegen (CGVS, p.19). Gevraagd waarom u bleef weigeren bij de klusjes, maar niet bij de betaling van renta antwoordt u ontwijkend. Zo begint u eerst te vertellen waarom u de renta in april niet meer kon betalen (CGVS, p.18-19) en vervolgens dient de vraag nog tweemaal gesteld te worden voordat er een antwoord van u volgt (CGVS, p.19). Uiteindelijk antwoordt u dat ze agressiever werden en dat ze u wilden vermoorden (ibid.). Echter blijkt uit uw verklaringen dat dit enkel een vermoeden van u was en dat ze u nooit rechtstreeks met de dood hebben bedreigd (ibid.). Bovendien, toen u niet meer kon betalen, werd u niet vermoord, maar stelt u dat ze uw stiefzoon in de plaats probeerden te rekruteren (CGVS, p.23). Uw echtgenote verklaart dan weer dat u de renta betaalde omdat ze u anders zouden vermoorden, want mensen kunnen geen neen zeggen tegen de bende (CGVS 1921317B, p.13). Dit is vreemd gezien u wel maandenlang neen zei tegen het helpen van de bende.

Voorts stelt u dat u de renta drie maanden kon betalen (januari, februari en maart), maar dat het daarna niet meer lukte doordat u minder inkomen had, aangezien er meer concurrentie was in uw zone (CGVS, p.19 en p.21). Vervolgens stelt u dan echter weer dat die concurrentie er reeds sinds begin 2018 was en dat u toen niet meer evenveel verdiende (CGVS, p.21), dus reeds een jaar voordat u de renta moest betalen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid legt u opnieuw erg vage en onaannemelijke verklaringen af. Zo stelt u dat er zich enkel familie van de bendeleden kwamen vestigen die dan uw werk afnamen (CGVS, p.21-22). Het is dan echter bijzonder onaannemelijk dat uw echtgenote stelt dat de bendeleden u kozen voor de klusjes omdat ze u het best kenden (CGVS 1921317B, p.12). Er kan redelijkerwijs worden aangenomen dat ze hun familieleden eerder zouden betrekken bij hun illegale praktijken dan een willekeurige buitenstaander. Bovendien stelt u dat ze het nadien, toen ze u niet meer bij u aandrongen hen te helpen, waarschijnlijk aan hun familieleden hadden gevraagd (ibid.). Het is echter niet erg waarschijnlijk dat ze dit dan niet reeds van in het begin aan hun familieleden zouden vragen.

Ook haalt u meermaals aan dat u de renta niet meer kon betalen omdat u niet naar andere zones kon om te werken gezien er een andere bende de macht had en die zouden u dan vermoorden (CGVS, p.11 en p.19). Echter, stelt u vervolgens dat u dit reeds drie jaar niet meer kon doordat de bendeleden eerst een pact hadden, maar sinds die was opgezegd kon u zich niet meer naar andere zones verplaatsen zonder vermoord te worden (CGVS, p.19-20). Het is echter vreemd dat u de renta plots niet meer zou kunnen betalen door iets dat reeds van drie jaar geleden dateert.

Ook, gevraagd of u geen geld kon lenen om de renta te betalen, stelt u dat u de enige was die werkte en dat uw stiefdochter (...) (CGVS 18/22724B; DVZ 8.751.934), die zich tevens in België bevindt, ook niet werkte (CGVS, p.22). Nochtans stelt uw partner dat ze El Salvador ontvluchtte omdat ze renta moest betalen voor haar beautysalon dat ze bezat (CGVS 1921317B, p.8 en CGVS 1822724B, p.4 en p.9). Deze tegenstrijdige verklaringen tasten nogmaals uw algehele geloofwaardigheid aan.

Omwille van de bovenstaande redenen kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met MS13 inzake hun vraag om voor hen sloten te vervangen en vervolgens renta te betalen. Daardoor kan er evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde poging, om dat u de renta niet meer kon betalen, tot rekrutering van uw stiefzoon.

Bovendien komt de hulpeloze reactie van MS13 hier alweer ongeloofwaardig over. Nadat de bende u van september tot december tevergeefs met bedreigingen zou proberen overtuigen hebben om toch maar sloten voor hen te vervangen vroegen ze u om dan maar renta te betalen, maar als u na drie maanden stopte met betalen zagen ze geen andere keuze dan dit te aanvaarden en in ruil te gaan proberen uw stiefzoon te rekruteren (CGVS, p.23; CGVS 1921317B, p.15). Dit terwijl zowel u als uw echtgenote stellen dat men vermoord wordt bij het niet betalen van de renta (CGVS, p.22 en CGVS 1921317B, p.13). Bij de rekruteringspogingen van uw zoon vingen ze alweer bot. Eind april en in de maand mei benaderden ze hem telkens weer opnieuw tevergeefs met de vraag om tot de bende toe te treden (CGVS 1921317B, p.14-15). Op 30 mei werd dit echter opgemerkt door zijn moeder en zagen ze zich verplicht om af te druipen (CGVS, p. 23; CGVS 1921317B, p.10). Omdat jullie dachten dat de bende uw zoon zou doden beslisten jullie dan om te verhuizen (CGVS, p. 12). Jullie verhuisden echter naar uw schoonbroer in de aangrenzende colonia Guayacan, waar MS13 eveneens controle heeft, waar u uw werkplaats had, en waar uw stiefzoon nog steeds naar dezelfde school bleef gaan tot aan jullie vertrek uit het land (CGVS, p. 16; CGVS 1921317B, p.3-4, 14, 15). Het komt niet geloofwaardig over dat MS13 zich telkens opnieuw met een kluitje in het riet zou laten sturen indien zij jullie werkelijk viseerden. Indien de bende uw zoon zou willen rekruteren is het verder weinig aannemelijk dat jullie dan toch nog gewoon zo lang in uw eigen woning zouden blijven wonen en dan zouden verhuizen naar een plaats en op een wijze die geen enkele extra bescherming bood (CGVS, p.16). Dit gedrag stemt dan niet overeen met iemand die een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade heeft.

Gezien aan de hierboven besproken vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, vormen deze geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Wat betreft de vrees die u aanhaalt omwille van uw dochter die met de dood werd bedreigd door bende 18 Sureños (CGVS, p.12) maakt u niet aannemelijk dat u in dat verband een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade loopt. U stelt dat haar man in 2014 werd vermoord en dat de bendeleden die daaraan schuldig waren veroordeeld werden. Daardoor werd zij met de dood bedreigd (CGVS, p. 2). In 2019 zou uw dochter u hebben gezegd dat jullie beter het land zouden verlaten omdat de bende ook gezegd had dat ze met jullie ging afrekenen (CGVS, p. 12, 24). Er dient echter te worden opgemerkt dat uw dochter zelf zich nog steeds in El Salvador bevindt omdat er geen geld voor haar reis zou zijn geweest (CGVS, p.2). De geloofwaardigheid van het bestaan van deze vrees of dit risico in uw hoofd wordt ook sterk ondermijnd door de vaststelling dat u stelt vergeten te zijn hier iets over te zeggen bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ (CGVS, p. 2). Indien jullie werkelijk voor jullie leven zouden vrezen in verband met de zaak van uw dochter mag worden verwacht dat jullie dit zouden hebben vermeld bij de DVZ. Gevraagd wanneer exact de bedreigingen aan jullie adres zouden zijn geuit moet u het antwoord schuldig blijven en kan u enkel stellen dat uw dochter dat weet (CGVS, p. 24). Indien er werkelijk bedreigingen aan uw adres zouden zijn geuit mag er worden verwacht dat u al het mogelijke zou hebben gedaan om dit te kunnen concretiseren, op zijn minst dat u de concrete toedracht van de feiten zou kennen. De documenten die u voorlegt betreffende de problemen die uw dochter had in El Salvador kunnen deze vaststellingen niet wijzigen, gezien er geen persoonlijke vrees of risico aan kan worden gekoppeld. Bovendien is het vreemd dat op de overlijdensakte, waarvan u stelt dat deze van de echtgenoot van uw dochter is, staat dat hij alleenstaande is en dat er zelfs geen samenwonende

vermeld is (Stuk 12, vertaling). Dit document kan bijgevolg evenmin een gegronde vrees in uwen hoofde bevestigen.

Aangaande het incident waar u getuige van was waarbij de benedeleden een man sloegen met een baseballknuppel, dient te worden opgemerkt dat u geen bedreigingen heeft ontvangen van de bende in dit verband (CGVS, p.23). Ook hebben ze u niet benaderd omdat u getuige was van het incident (ibid.). Bijgevolg kan er geen gegronde vrees of risico op ernstige schade in uwen hoofde uit dit incident worden afgeleid.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retouraupaysdesressortissants20200109.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpulseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. De paspoorten die u neerlegt, net als de identiteitskaarten en de geboorteaktes, staven enkel de Salvadoraanse nationaliteit van u, uw partner en uw stiefzoon. Uw huwelijksakte stelt enkel dat u inderdaad gehuwd bent met uw echtgenote. De documenten van de verkoop van huis tonen enkel aan dat u uw huis verkocht, wat in deze beslissing niet ter discussie staat. De documenten omtrent de ouderlijke toestemming van uw stiefzoon tonen enkel aan dat hij El Salvador mocht verlaten. Zijn schoolrapport bevestigt ook enkel waar hij naar school ging, maar staat op geen enkele manier uw nood aan internationale bescherming.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 21.02.2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 02.03.2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen “48/3 tem 48/5”, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers' asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

*“Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.***

U verklaarde El Salvador te hebben verlaten omdat de bendeleden van MS13 hulp van u vroegen om sloten te vervangen op huizen, toen u dat na lang vragen niet wilde doen eisten ze rente en omdat u die niet meer betaalde wilden ze uw stiefzoon rekruteren. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

Vooreerst komt uw verhaal onwaarschijnlijk over. U stelt dat de MS13 regelmatig mensen uit de wijk zette die in huizen van de sociale verhuurmaatschappij woonden en dat zij deze huizen dan zelf verhuurden. Zij incasseerden op die wijze huur tot de sociale verhuurmaatschappij de nieuwe huurders door de politie liet uitzetten om de woningen opnieuw op reguliere wijze te kunnen verhuren (CGVS, p. 18). Zonder daarom te betwisten dat bendes zich aan zulke praktijken schuldig maken komt het echter weinig aannemelijk over dat zij in al deze gevallen de sloten zouden (moeten) laten veranderen. Als u gevraagd wordt waarom de sloten telkens moeten vervangen worden, terwijl de bende toch ook gewoon de sleutel kan in beslag nemen van de mensen die ze uitzetten, antwoordt u dat het slot wel moet veranderd worden, gezien er mogelijk nog mensen zouden kunnen rondlopen met een sleutel van het oude slot (ibid.). Waar dit zeker een goede praktijk is bij de legale verhuur van woningen komt het echter veel minder aannemelijk over dat hiermee in de criminele praktijken van de bende zou worden rekening gehouden. De personen die de woning met een oude sleutel zouden betreden zouden zich trouwens blootstellen aan represailles van de bende. Ook kan men zich ernstig afvragen in welke mate mensen die van de bendeleden huren zulke eisen zouden stellen aan de verhuurders, eerder dan zelf te zorgen voor een nieuw slot indien zij dat zouden willen.

(...)

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van de door aangehaalde feiten ook aangetast door de talrijke tegenstrijdigheden in jullie verklaringen.

Zo legt u vreemde en tegenstrijdige verklaringen af over de man die de MS13 hielp met het vervangen van de sloten voordat ze daarvoor bij u kwamen aankloppen. Zo stelt u eerst dat die man in dezelfde zaken werkte als u (CGVS, p.12) om vervolgens te stellen dat u niet weet wat zijn beroep was (CGVS, p.13). In dit verband verklaarde u ook tijdens uw interview bij DVZ dat die man dezelfde job als u uitoefende (vragenlijst CGVS bij DVZ dd.22.10.2019, vraag 5). Bovendien verklaart u die man niet persoonlijk te kennen (CGVS, p.12), maar waren jullie wel een keertje over het werk aan het praten en toen vertelde hij u ook dat hij af en toe sloten verving voor bende MS en dat hij dat niet meer wou doen en overwoog om te vluchten (CGVS, p.12-13). Het is bijzonder onaannemelijk dat u slechts éénmalig met die man zou praten (CGVS, p.13), maar dat hij u dan wel direct over zijn samenwerking met de bendes zou vertellen en over zijn intentie om te vluchten. Zeker gezien u zelf stelt dat er over dit onderwerp in El Salvador niet open gepraat wordt (CGVS, p.14). Hiermee geconfronteerd stelt u dat dit waarschijnlijk was doordat hij bang was (ibid.). Het is echter vreemd dat die man erg bang is en dan zo'n groot risico zou nemen door dat aan iemand te vertellen die hij niet kent of nog nooit eerder gesproken heeft. Bijgevolg kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht. Bovendien legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de tijdsperiode wanneer die man de klusjes voor de bende deed. Zo stelt u eerst dat hij u er in 2017 over vertelde en dat hij die klusjes voor de bendes ook in 2017 deed en dat u hem voor het laatst zag in augustus 2017 (CGVS, p.13-14). Vervolgens verklaart u dan weer dat u die man voor het laatst zag in augustus 2018 en dat u zich vergist had (GVS, p.14). Het is echter frappant dat u zich tot drie keer toe zou vergissen van jaar. Deze verklaringen ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder. (...)

Vervolgens legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over het incident waarbij de bendeleden u om twaalf uur 's nachts benaderden. Zo stelt u dat deze gebeurtenis zich voordeed in november 2018 en dat u toen reeds verbleef in het huis van uw stiefzoon (CGVS, p.16). U verbleef echter pas in de maand juli, na de verkoop van uw huis op 26 juni 2019, in het huis van uw stiefzoon (ibid.). Hiermee geconfronteerd stelt u enkel vaagweg dat er iets fout moet zijn, want dat het toen in het huis van uw stiefzoon was en niet in het huis dat u verkocht (CGVS, p.17). Uw echtgenote verklaart dan weer dat de bendeleden om twaalf uur 's nachts kwamen naar het huis dat uw eigendom was (CGVS 1921317B, p.11). Tevens blijkt het onmogelijk uit uw verklaringen dat ze u dan in juli zouden hebben gevraagd een klusje voor hen te doen gezien de bendeleden u slechts van september 2018 tot december 2018 benaderden om de sloten te vervangen (CGVS, p.15).

(...)

Gezien het dus niet geloofwaardig wordt geacht dat u benaderd werd door de bendes om klusjes voor hen te doen, kan ook geen geloof worden gehecht aan de incidenten die eruit zouden gevolgd zijn,

zijnde de vraag voor renta en de poging tot rekrutering van uw stiefzoon. Bovendien zijn uw verklaringen betreffende deze incidenten evenmin overtuigend.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat uw aanhoudende weigering klusjes te doen voor de MS13 nooit tot represailles leidde. Bijgevolg is het dan ook vreemd dat u wel bleef weigeren klusjes te doen, maar dat u dan wel onmiddellijk renta zou hebben betaald aan de bende wanneer ze dit vroegen (CGVS, p.19). Gevraagd waarom u bleef weigeren bij de klusjes, maar niet bij de betaling van renta antwoordt u ontwijkend. Zo begint u eerst te vertellen waarom u de renta in april niet meer kon betalen (CGVS, p.18-19) en vervolgens dient de vraag nog tweemaal gesteld te worden voordat er een antwoord van u volgt (CGVS, p.19). Uiteindelijk antwoordt u dat ze agressiever werden en dat ze u wilden vermoorden (ibid.). (...) Bovendien, toen u niet meer kon betalen, werd u niet vermoord, maar stelt u dat ze uw stiefzoon in de plaats probeerden te rekruteren (CGVS, p.23). Uw echtgenote verklaart dan weer dat u de renta betaalde omdat ze u anders zouden vermoorden, want mensen kunnen geen neen zeggen tegen de bende (CGVS 1921317B, p.13). Dit is vreemd gezien u wel maandenlang neen zei tegen het helpen van de bende.

(...)

Ook, gevraagd of u geen geld kon lenen om de renta te betalen, stelt u dat u de enige was die werkte en dat uw stiefdochter (...) (CGVS 18/22724B; DVZ 8.751.934), die zich tevens in België bevindt, ook niet werkte (CGVS, p.22) Nochtans stelt uw partner dat ze El Salvador ontvluchtte omdat ze renta moest betalen voor haar beautysalon dat ze bezat (CGVS 1921317B, p.8 en CGVS 1822724B, p.4 en p.9). Deze tegenstrijdige verklaringen tasten nogmaals uw algehele geloofwaardigheid aan.

Omwille van de bovenstaande redenen kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met MS13 inzake hun vraag om voor hen sloten te vervangen en vervolgens renta te betalen. Daardoor kan er evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde poging, om dat u de renta niet meer kon betalen, tot rekrutering van uw stiefzoon.

Bovendien komt de hulpeloze reactie van MS13 hier alweer ongeloofwaardig over. Nadat de bende u van september tot december tevergeefs met bedreigingen zou proberen overtuigen hebben om toch maar sloten voor hen te vervangen vroegen ze u om dan maar renta te betalen, maar als u na drie maanden stopte met betalen zagen ze geen andere keuze dan dit te aanvaarden en in ruil te gaan proberen uw stiefzoon te rekruteren (CGVS, p.23; CGVS 1921317B, p.15). Dit terwijl zowel u als uw echtgenote stellen dat men vermoord wordt bij het niet betalen van de renta (CGVS, p.22 en CGVS 1921317B, p.13). Bij de rekruteringspogingen van uw zoon vingen ze alweer bot. Eind april en in de maand mei benaderden ze hem telkens weer opnieuw tevergeefs met de vraag om tot de bende toe te treden (CGVS 1921317B, p.14-15). Op 30 mei werd dit echter opgemerkt door zijn moeder en zagen ze zich verplicht om af te druipen (CGVS, p. 23; CGVS 1921317B, p.10). Omdat jullie dachten dat de bende uw zoon zou doden beslisten jullie dan om te verhuizen (CGVS, p. 12). Jullie verhuisden echter naar uw schoonbroer in de aangrenzende colonia Guayacan, waar MS13 eveneens controle heeft, waar u uw werkplaats had, en waar uw stiefzoon nog steeds naar dezelfde school bleef gaan tot aan jullie vertrek uit het land (CGVS, p. 16; CGVS 1921317B, p.3-4, 14, 15). Het komt niet geloofwaardig over dat MS13 zich telkens opnieuw met een kluitje in het riet zou laten sturen indien zij jullie werkelijk viseerden. Indien de bende uw zoon zou willen rekruteren is het verder weinig aannemelijk dat jullie dan toch nog gewoon zo lang in uw eigen woning zouden blijven wonen en dan zouden verhuizen naar een plaats en op een wijze die geen enkele extra bescherming bood (CGVS, p.16). Dit gedrag stemt dan niet overeen met iemand die een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade heeft.

Gezien aan de hierboven besproken vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, vormen deze geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Wat betreft de vrees die u aanhaalt omwille van uw dochter die met de dood werd bedreigd door bende 18 Sureños (CGVS, p.12) maakt u niet aannemelijk dat u in dat verband een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade loopt. U stelt dat haar man in 2014 werd vermoord en dat de bendeleden die daaraan schuldig waren veroordeeld werden. Daardoor werd zij met de dood bedreigd (CGVS, p. 2). In 2019 zou uw dochter u hebben gezegd dat jullie beter het land zouden verlaten omdat de bende ook gezegd had dat ze met jullie ging afrekenen (CGVS, p. 12, 24). Er dient echter te worden opgemerkt dat uw dochter zelf zich nog steeds in El Salvador bevindt omdat er geen geld voor haar reis zou zijn geweest (CGVS, p.2). De geloofwaardigheid van het bestaan van deze vrees of dit risico in uw hoofd wordt ook sterk ondermijnd door de vaststelling dat u stelt vergeten te zijn hier iets over te

zeggen bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ (CGVS, p. 2). Indien jullie werkelijk voor jullie leven zouden vrezen in verband met de zaak van uw dochter mag worden verwacht dat jullie dit zouden hebben vermeld bij de DVZ. Gevraagd wanneer exact de bedreigingen aan jullie adres zouden zijn geuit moet u het antwoord schuldig blijven en kan u enkel stellen dat uw dochter dat weet (CGVS, p. 24).

Indien er werkelijk bedreigingen aan uw adres zouden zijn geuit mag er worden verwacht dat u al het mogelijke zou hebben gedaan om dit te kunnen concretiseren, op zijn minst dat u de concrete toedracht van de feiten zou kennen. De documenten die u voorlegt betreffende de problemen die uw dochter had in El Salvador kunnen deze vaststellingen niet wijzigen, gezien er geen persoonlijke vrees of risico aan kan worden gekoppeld. Bovendien is het vreemd dat op de overlijdensakte, waarvan u stelt dat deze van de echtgenoot van uw dochter is, staat dat hij alleenstaande is en dat er zelfs geen samenwonende vermeld is (Stuk 12, vertaling). Dit document kan bijgevolg evenmin een gegronde vrees in uwen hoofde bevestigen.

Aangaande het incident waar u getuige van was waarbij de bendeleden een man sloegen met een baseballknuppel, dient te worden opgemerkt dat u geen bedreigingen heeft ontvangen van de bende in dit verband (CGVS, p.23). Ook hebben ze u niet benaderd omdat u getuige was van het incident (ibid.). Bijgevolg kan er geen gegronde vrees of risico op ernstige schade in uwen hoofde uit dit incident worden afgeleid.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op

https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven onverminderd overeind.

Waar verzoekers aanvoeren dat verzoeker nooit heeft verklaard dat “in alle gevallen” de sloten moeten vervangen worden, gaan zij voorbij aan verzoekers eigen verklaringen. Verzoeker verklaarde immers dat wanneer bendes iemand uit het huis zetten de sloten moeten vervangen worden (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11). Ook gaf verzoeker te kennen wanneer hem specifiek gevraagd werd waarom de sloten moeten vervangen worden, gezien zij bij het innemen van een huis ook de sleutels kunnen stelen, dat er uiteraard een ander slot moet komen. Verzoeker stelde hierbij dat hetzelfde slot niet kan blijven, dat er andere mensen kunnen komen die een sleutel hebben van het oude slot waardoor er een nieuw moet komen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Uit het geheel van verzoekers verklaringen blijkt dan ook dat het volgens verzoeker de algemeen gangbare praktijk was om de sloten telkens te vervangen wanneer de bende iemand uit huis zette.

In weerwil tot wat verzoeker voorhoudt stelt de verwerende partij niet dat de uit hun huis gedreven gezinnen gevraagd wordt hun sleutel af te geven. De verwerende partij stelt vast dat de sleutel ook gewoon in beslag kan worden genomen. Indien zoals verzoeker voorhoudt bendes mensen dwingen hun huis te verlaten en mensen zoals verzoeker dwingen om sloten te vervangen, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij hun macht en aanzien gebruiken om de mensen die zij uit hun huis hebben gezet te dwingen de sleutels af te geven. Overigens kon de verwerende partij terecht vaststellen in de bestreden beslissingen dat de personen die de woning met een oude sleutel zouden betreden zich blootstellen aan represailles van de bende en wordt terecht de vraag gesteld in welke mate mensen die van de bendeleden huren zulke eisen zouden stellen aan de verhuurders, eerder dan zelf te zorgen voor een nieuw slot indien zij dat zouden willen. Dit zijn vragen en vaststellingen die wel degelijk leiden tot het ongeloofwaardig karakter van verzoekers’ asielrelaas en waar zij ook in het verzoekschrift falen een valabel antwoord op te verstrekken.

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen over de klusjesman die de bende vroeger hielp, stelt verzoeker dat er geen tegenstrijdigheden zijn en dat zijn verklaringen uit de context worden gehaald en verkeerd begrepen. Verzoeker licht toe dat hij verklaarde dat hij deze man kende van in de kolonie toen deze er in 2015 kwam wonen. Verzoeker stelt ook wel oppervlakkige gesprekken te hebben gehad met deze man, maar slechts één keer een gesprek had over het feit dat deze man bang was en dat hij vroeg wat hij kon doen. Verzoeker geeft aan dat zijn antwoord dat hij deze man slechts een keer sprak moet worden begrepen in het kader van zijn asielrelaas en refereerde naar het eenmalig gesprek met de man aangaande diens angst voor de bende.

Verzoekers overtuigen hiermee niet. Uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker deze man niet persoonlijk kende en dat hij er één keertje mee sprak en dat dit over het werk ging. Uit verzoekers verklaringen kan in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden op geen enkele wijze worden afgeleid dat verzoeker meerdere zij het oppervlakkige gesprekken met deze man heeft gehad, wel integendeel.

Uit de bewoordingen “op een keer toen we over het werk aan het praten waren , vertelde hij me dat (...)” (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), kan dit niet blijken. Te meer verzoeker uitdrukkelijk antwoordde slechts één keer met deze man te hebben gesproken op de vraag hoe vaak hij met deze man heeft gesproken (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Overigens werd verzoeker vervolgens opnieuw de vraag gesteld of deze man hem dit allemaal vertelde, terwijl verzoeker hem niet persoonlijk kende en slechts één keer met verzoeker aan het praten was. Verzoeker kon toen enkele stellen dat hij dit vertelde omdat hij heel erg bang was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Uit het geheel van deze verklaringen blijkt niet dat verzoeker eerder met deze man gesproken had, zij het oppervlakkige gesprekken en dat dit eenmalig gesprek louter kaderde in de angst van deze man voor de bende. Het blijft daarom niet aannemelijk dat verzoeker slechts éénmalig met die man zou praten en dat hij hem direct over zijn samenwerking met de bendes zou vertellen en over zijn intentie

om te vluchten. Zeker gezien verzoeker zelf stelde dat er over dit onderwerp in El Salvador niet open gepraat wordt (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.14).

Voorts stellen verzoekers opnieuw dat er geen tegenstrijdigheden zijn in verband met de vaststellingen rond de tijdsperiode waarin deze man klussen uitvoerde en omtrent verzoekers verklaringen over diens job.

Het argument dat verzoeker diens officieel beroep niet kende, hem enkel kende van de klussen en daarom antwoordde dat hij "in dezelfde zaken werkte" kan niet overtuigen. Zo stelt verzoeker tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat die man dezelfde job als hij uitoefende (Vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde verzoeker dan weer eerst dat die man "in dezelfde zaken" werkte als hijzelf (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.12) om vervolgens te stellen dat hij niet weet wat zijn beroep was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.13). Met het louter herhalen van zijn verklaringen en het ontkennen van de tegenstrijdigheid weerleggen noch verklaren verzoekers deze tegenstrijdigheden.

Waar verzoekers verder stellen dat verzoeker nooit heeft aangegeven dat deze man gevlucht is in 2017 en dat dit een eenzijdige en foutieve interpretatie is van de verwerende partij, gaan zij opnieuw voorbij aan verzoekers eigen verklaringen.

In de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd immers het volgende opgetekend:

"Wanneer heeft u hem voor het laatst gezien? 2017 in augustus. Daarna zag ik hem niet meer.

Wat is met hem gebeurd?

Nee, enkel dat hij verdwenen is (...)

Wanneer kwamen de bendeleden dan voor het eerst bij u?

Vanaf dat moment begonnen ze mij te zoeken. Uiteraard want hij was vertrokken. Toen vroegen ze het aan mij, maar uiteraard zei ik neen, want dat is een misdaad zoals ik eerder zei.

Wanneer, datum of jaar, zijn ze voor het eerst bij u gekomen?

De laatste keer dat ik de man zag was in augustus 2018, vanaf dat moment. De maand erop september begonnen ze mij dat te vragen (...)

U zegt eerst dat die man in 2017 gevlucht is en nu 2018?

Nee, het was in 2018. Ik had me vergist.(...)" (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14).

Hieruit blijkt dat verzoeker minstens éénmaal duidelijk verklaarde dat de man gevlucht was in 2017, om daarna te beweren dat dit een vergissing was. Eerder gaf verzoeker ook te kennen dat deze man voor de bende werkte in 2017 en hij met hem in 2017 heeft gesproken, dat hij hem hierna nog een paar keer heeft gezien en plots niet meer (Notities van persoonlijk onderhoud, p. 13).

De Raad stelt overigens vast dat verzoekers verklaringen op dit punt nog meer tegenstrijdigheden bevatten, waarmee het gegeven dat verzoeker zich louter "vergiste" omtrent het jaar waarin hij deze man voor het laatst zag nog meer op de helling komt te staan.

Zo verklaarde verzoeker eerst dat hij de man na zijn eerste en enige gesprek in 2017 nog een paar keer gezien heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13) om wat later aan te geven dat hij deze persoon na het gesprek niet meer gezien heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14).

Verzoekers creëren in het verzoekschrift zelfs nieuwe tegenstrijdigheden.

Zo wordt vastgesteld dat verzoekers in het verzoekschrift verwijzen naar pagina 14 van het persoonlijk onderhoud van verzoeker en dat hier naar eigen zeggen kan gelezen worden dat verzoeker heeft verklaard dat hij de man een laatste keer zag vanop afstand in de ferie in San Salvador in augustus 2018. De Raad stelt vast dat op pagina 14 van deze notities geen enkele melding wordt gemaakt van de verklaring dat verzoeker deze man op afstand zou hebben gezien op de ferie in San Salvador in 2018. Verzoekers spreken zich in het verzoekschrift overigens verder zelf tegen, waar zij zelfs spreken van "een korte ontmoeting" op de ferie in augustus 2018. Het hoeft geen betoog dat iemand vanop afstand zien niet gelijkgesteld kan worden met het hebben van een korte ontmoeting. Ook stellen zij in het verzoekschrift opnieuw dat het laatste gesprek met de man in augustus 2017 plaatsvond, hetgeen opnieuw tegenstrijdig is met de stelling dat dit gesprek in 2018 plaatsvond.

Wat betreft de vaststellingen omtrent het incident waarbij de bende bij verzoeker kwam aankloppen om 24 uur 's nachts voeren verzoekers het volgende aan *"Verzoeker situeert het incident in november 2018 (CGVS Zo ook zijn echtgenote.*

Verzoekers brachten de bewijzen van de verkoop bij zodat hierover geen twijfel bestaat. De bende sprak hem in principe overdag steeds aan op straat, nooit thuis, om hem om zijn samenwerking te vragen. Verzoeker vertelde vanuit de veronderstelling dat de vraag betrekking had op deze contacten op straat, waarbij hij werd benaderd gemiddeld 2 x per maand. Verzoeker maakte in zijn antwoord een onderscheid tussen de aansprekingen overdag op straat en het nachtelijk incident maar liet na dit zo te verwoorden, waardoor de indruk verkeerdelijk ontstond bij verwerende partij dat de bende nooit thuis kwam, en verzoeker volgens verwerende partij tegenstrijdigheden vertelde.

Verzoeker raakte in de war over de locatie waar de bende langskwam. Hij woonde toen in zijn eigen huis aangezien deze pas verkocht werd in juni 2019. Verzoeker werkte tevens in de werkplaats bij het huis van zijn stiefzoon zoals hij eerder al verklaard zodat er verwarring is ontstaan over de locatie tijdens het relaas. (CGVS 16/26)". Verzoekers overtuigen ook hiermee geheel niet. Er werd verzoeker duidelijk gevraagd welke dag het was waarop de bende hem om 12 uur 's nachts benaderde, waarop hij nadenkt en vervolgens stelt dat dit een dag in november 2018 was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze verzoeker in de veronderstelling kon zijn dat de vraag betrekking had op de contacten overdag op straat.

Wat betreft het argument dat hij in de war geraakte over de locatie van het bezoek van de bende, wordt opgemerkt dat verzoeker hiermee de gedane vaststellingen niet kan verklaren noch verschonen. De gestelde vragen waren eenvoudig en duidelijk. Uit de notities van het onderhoud blijkt dat verzoeker kennelijk kon volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen begreep. Ook het algemeen verwijzen naar traumatische gebeurtenissen die verzoekers om internationale bescherming achter de rug hebben en diende werking van het geheugen en de manier waarop zij hun herinneringen congruent en chronologische juist in de tijd kunnen reconstrueren, beïnvloeden, kan niet volstaan om de gedane vaststellingen te verklaren.

Verzoeker toont niet aan dat hij niet in staat zou zijn de gebeurtenissen op een coherente wijze uiteen te zetten en deze in tijd en plaats te situeren. Het gegeven dat hij laaggeschoold is en cognitief zwak, blijkt niet uit verzoekers verklaringen en neergelegde stukken. Niettemin mag worden verwacht dat verzoeker belangrijke gebeurtenissen coherent kan beschrijven, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. In dit opzicht kan dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij coherente verklaringen aflegt omtrent de gebeurtenissen die de aanleiding hebben gevormd voor zijn vertrek en naar eigen zeggen de nood aan internationale bescherming aantonen.

De bewering dat hij duidelijk verward geraakte door de aanhoudende vragen die in snel tempo door de verwerende partij werden gesteld, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Op geen enkele wijze gaf verzoeker te kennen verward te zijn tijdens het onderhoud door de gestelde vragen of het aangehouden tempo. Overigens werd herhaaldelijk een pauze ingelast. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoeker de mogelijkheid werd gegeven om na te denken vooraleer hij een antwoord gaf.

Waar verzoekers aangeven dat de verwerende partij een redenering uitbouwt om vervolgens te concluderen dat het incident in 2019 plaatsvond, gaan verzoekers opnieuw voorbij aan hun eigen verklaringen.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekers enerzijds aangaf dat deze gebeurtenis zich voordeed in november 2018 en dat hij toen reeds verbleef in het huis van zijn stiefzoon en anderzijds verklaarde pas in de maand juli, na de verkoop van zijn eigen huis op 26 juni 2019, in het huis van zijn stiefzoon te verblijven. Deze verklaringen zijn duidelijk niet in overeenstemming te brengen met elkaar. Aangezien hierbij dan nog wordt vastgesteld dat verzoekster verklaarde dat de bendeleden om 12 uur 's nachts naar het huis kwamen dat verzoekers eigendom was, wordt de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen alleen maar bevestigd.

Het verweer dat verzoeker nooit heeft verklaard dat het incident in 2019 plaatsvond en dat het incident door hen beiden in november 2018 werd gesitueerd, doet dan ook geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen.

Voor zover verzoeker nog aanvoert dat hij niet werd geconfronteerd met eventuele tegenstrijdigheden en incoherenties, wordt opgemerkt dat de commissaris-generaal geenszins hiertoe verplicht is. Bovendien kregen verzoekers de mogelijkheid met onderhavig verzoekschrift om mogelijke tegenstrijdigheden en incoherenties uit te klaren, doch falen hier, zoals reeds vastgesteld, schromelijk in.

Waar verzoekers aangeven dat verzoeker zich er telkenmale uitpraatte wanneer men hem buitenshuis aansprak en nooit te kennen heeft gegeven dat hij niet wenste mee te werken, overtuigen zij evenmin. Het is en blijft vreemd dat verzoeker wel bleef weigeren klusjes te doen, maar dan wel onmiddellijk renta zou hebben betaald aan de bende wanneer ze dit vroegen.

Verzoeker verklaarde overigens dat de bende zich ervan bewust was dat verzoeker niet meewerkte en hem daarom vroeg om renta te betalen en dat de bende hem “niet kon grijpen voor die sloten” en daarom renta moest betalen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). De Raad stelt dan ook vast dat de bende, niettegenstaande zij zich ervan bewust waren dat verzoeker niet wenste mee te werken met hen, hem vervolgens vroeg om renta te betalen. Het argument dat verzoeker zich er telkenmale uitpraatte wanneer men hem buitenshuis aansprak is dan ook niet ernstig. Ook ziet de Raad niet in waarom de bende verzoeker niet zou kunnen aanpakken voor zijn weigering met hen mee te werken in het licht van de omstandigheden waarmee een dergelijke bende naar eigen zeggen te werk gaat.

Ook kon terecht worden vastgesteld dat wanneer verzoeker werd gevraagd waarom hij bleef weigeren bij de klusjes, maar niet bij de betaling van renta, hij ontwijkend antwoordt. Zo begint verzoeker eerst te vertellen waarom hij de renta in april niet meer kon betalen en vervolgens dient de vraag nog tweemaal gesteld te worden voordat er een antwoord van volgt. Uiteindelijk antwoordt verzoeker dat ze agressiever werden en dat ze hem wilden vermoorden.

Dit laatste wordt opnieuw volledig op de helling gezet daar verzoeker niet werd vermoord, toen hij niet meer kon betalen, maar dat ze zijn stiefzoon in de plaats probeerden te rekruteren (CGVS, p.23). Verzoeksters echtgenote verklaart dan weer dat verzoeker de renta betaalde omdat ze hem anders zouden vermoorden, want mensen kunnen geen neen zeggen tegen de bende, hetgeen opnieuw frappant is gezien verzoeker wel maandenlang neen zei tegen het helpen van de bende en zij zich hiervan ook bewust waren.

Het verweer dat zij ingevolge de start van de problemen in september 2018 en de toename van problemen sinds januari 2019 ingevolge de verplichting tot betaling en de toenadering tot de zoon, geen andere uitweg meer zagen dan te vluchten is, gelet op voorgaande vaststellingen niet ernstig. Ook met het argument dat de verschillende problemen en de dagelijkse risico's in hun onderlinge samenhang dienen beoordeeld te worden, wordt geen afbreuk gedaan aan de voormelde concrete en pertinente vaststellingen, die maken dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het beweerde asielrelaas.

De verwijzing naar zijn profiel als klusjesman, die actief was in de bouw en de stelling dat het algemeen bekend gegeven is dat geen enkele zone in El Salvador van bendege geweld gespaard blijft, kan hier evenmin iets aan veranderen. Het is aan verzoekers om hun nood aan internationale bescherming concreet aannemelijk te maken, doch zij blijven schromelijk in gebreke.

Verzoeker stellen ook nog dat zij arme mensen zijn die geen geld kunnen lenen en dat familie reeds bij verzoeker kwam aankloppen voor hulp. Voorts zijn zij van oordeel dat verzoekers woorden verkeerd geïnterpreteerd werden en dat hij bedoelde dat zijn echtgenote nooit heeft gewerkt. Opnieuw overtuigen zij niet. Tijdens het persoonlijk onderzoek werd verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of zijn schoonfamilie niet kon helpen om eventueel geld bij te lenen, waarop verzoeker zeer duidelijk antwoordde “neen. Haar dochter is hier en die werkte niet. Heeft nooit gewerkt. De enige die werkte ben ik” (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22).

De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze verzoeker in voormeld antwoord verzoekster voor ogen had terwijl hij zelf zijn antwoord aanvat met “haar dochter” en “haar dochter” aldus als onderwerp van de zin fungeert. Waar zij aangeven dat toen hij problemen kende met de renta, zijn schoonfamilie reeds was afgereisd naar België en “hier niet werkten”, is een argumentatie die dan ook ontdaan is van alle ernst en geheel niet bij machte om de pertinente tegenstrijdigheid in verzoekers' verklaringen te ontkrachten.

Ook de stelling dat het een algemeen bekend gegeven is dat benedeleden jongeren rekruteren en de verwijzing naar een persartikel, dat overigens niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven schromelijk in gebreke.

Wat betreft de vrees die verzoekers aanhalen omwille van verzoekers dochter die met de dood werd bedreigd door bende 18, maken zij nog niet aannemelijk dat zij in dat verband persoonlijk een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade lopen.

Verzoeker verwijzen weliswaar naar het gegeven dat verzoekers dochter in een beschermd getuigenprogramma zit en bewaking krijgt, het land niet kan verlaten bij gebrek aan middelen, zij ter staving hiervan documenten bijbrengen die hun beweringen staven, doch laten opnieuw na aan te tonen waaruit blijkt dat zij ingevolge de situatie van verzoekers dochter een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade lopen. Verzoeker verwijten de verwerende partij in het verzoekschrift wel dat zij hiernaar geen gedegen onderzoek heeft verricht en menen dat de vraagstelling niet afdoende was, doch brengen zelf geen enkel concreet element bij waaruit hun persoonlijke vrees of persoonlijk risico zou kunnen blijken. Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoekers een dergelijk essentieel element niet hebben vermeld. Immers, van verzoekers, die beweren hierdoor te vrezen voor hun leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen en dit reeds van bij aanvang van de procedure, daar op hen de verplichting rust om hun volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekers worden verwacht dat zij een dermate essentieel element in hun asielrelaas zouden vermelden. Het feit dat verzoekers het element waarop zij thans hun verzoek om bescherming steunen niet bij aanvang van de asielprocedure vermelden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Ook wat betreft het incident waarvan verzoeker getuige was maken zij hun nood aan internationale bescherming niet aannemelijk. De stelling dat het algemeen bekend is dat getuigen van afrekeningen een verhoogd risico lopen wanneer zij het land verlaten en moeten terugkeren volstaat niet. Voor zover al enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers' beweringen desbetreffend werd correct vastgesteld dat zijzelf geen bedreigingen ontvangen hebben van de bende in dit verband en werd verzoeker niet door hen benaderd omdat hij getuige was van het incident, waardoor er geen enkele indicatie is dat verzoekers in gevaar zouden zijn bij terugkeer naar hun land. Bijgevolg kan er geen gegronde vrees of risico op ernstige schade in verzoekers hoofde uit dit enkele incident worden afgeleid. Gelet op de reeds vastgestelde manifeste ongeloofwaardigheid van verzoekers beweringen inzake zijn problemen met een bende, is verzoekers algemene geloofwaardigheid geheel zoek. Verzoekers deinzen er gelet op wat voorafgaat klaarblijkelijk niet voor terug zich te bedienen van leugens en algemene beweringen, teneinde de Belgische asielinstanties te misleiden. Verzoekers brengen dan ook geen enkel concreet element ten berde waaruit enige indicatie zou kunnen blijken dat hieraan wel geloof zou kunnen of moeten worden gehecht.

Verzoekers stippen ook aan dat uit de COI Focus "*Retour au pays des ressortissants*" van Cedoca van 12 juli 2019 en de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the Internationale Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016, blijkt dat dat een verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer te worden gevisieerd door bendes en zeker wanneer er voor het vertrek reeds problemen zijn met deze bendes. Verzoekers betogen ook dat zij een risico op vervolging lopen in El Salvador als personen die zich hebben onttrokken aan de autoriteit van de bende MS-13 door uit de colonia weg te gaan, hetgeen gezien wordt als een daad van verzet en zij bij terugkeer bijgevolg vervolging riskeren.

Op basis van de beschikbare landeninformatie (aanwezig in het rechtsplegingsdossier), kan echter niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan in zekere mate aantast. Verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure

resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

In zoverre verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat zij een groter risico lopen om te worden geïdencificeerd bij hun terugkeer naar El Salvador omdat zij reeds problemen hebben gekend met de bendes, merkt de Raad op dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in El Salvador problemen kenden met deze bendes zodat zij geenszins niet *in concreto* aannemelijk maken dat zij in het geval van een terugkeer naar hun land van herkomst wel zouden worden bedreigd of geïdencificeerd omwille van dit profiel.

De Raad wijst erop dat de loutere verwijzing naar een risicoprofiel op zich niet volstaat een individueel en objectief risico vast te stellen. Dit risico dient *in concreto* aangetoond te worden, hetgeen ook blijkt uit het door het aangehaalde rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador van maart 2016 (*“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*). Verzoekers blijven hiertoe echter in gebreke. aangezien zij niet verder komen dan het verwijzen naar algemene informatie en het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen.

De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing het vereiste minimumniveau van ernst niet om als vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers ter beschikking werd gesteld (zie rechtsplegingsdossier), wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het

geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekers niet aantonen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt voor de analyse niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoekers aangehaalde informatie is immers dezelfde.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoekers vragen *in fine* van de verzoekschriften de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF